

Arrest

nr. 324 208 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
August Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) en van de beslissing tot intrekking van een visum, beiden daterend van 20 maart 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat AUNDU BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, wordt op 20 maart 2025 staande gehouden in de luchthaven van Zaventem.

1.2. Op 20 maart 2025 wordt verzoekster gehoord door de federale grenspolitie.

1.3. De toegang wordt aan verzoekster geweigerd en op 20 maart 2025 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

Op 20 maart 2025 om 19.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [...] mevrouw :
naam [D.] voornaam [L.A.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Mali

houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te [...] op : 04.04.2024

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Nederland
geldig van 19.03.2025 tot 18.04.2025
voor een duur van 15 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Casablanca, Marokko met passagiersvliegtuig met vluchtnummer [...] op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart dat zij naar België komt om 'onze stad' te bezoeken, musea bezoeken en wat winkelen doch kan ze niet specifiek uitleggen wat ze precies komt bezoeken. Betrokkene legt een hotelreservatie voor die na controle geannuleerd blijkt te zijn. Betrokkene haar terugkeerticket overschrijdt de toegestane verblijfsdatum van het Schengen-visum.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: betrokkene kan geen toeristische plekken of bezienswaardigheden opnoemen, geen geldige hotelreservatie en kan niet aantonen dat ze de toegestane verblijfsperiode zal respecteren.

[...]

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)
Reden van de beslissing: betrokkene beoogde een verblijf vanaf 20.03.2025 tot en met 17.04.2025 en is in het bezit van 1000EUR cash, betrokkene beschikt verder niet over krediet- of bankkaarten. Dit is onvoldoende gezien de geldende richtbedragen voor België van 95 EUR per dag per persoon voor verblijf op hotel."

1.4. Op 28 februari 2025 wordt tevens een beslissing genomen tot intrekking van verzoeksters visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot intrekking van het visum

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: "§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...] In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]"

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt: "§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn

de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen: *“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit: *“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”*. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de beslissing houdende intrekking van het visum geen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel is. De vordering is derhalve onontvankelijk wat de beslissing houdende intrekking van het visum betreft.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV). Verzoekster wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 14, 21 en 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van *“les principes généraux de droit tirés de l’erreur manifeste d’appréciation ; de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, de minutie et du devoir de collaboration procédurale, de proportionnalité, de bonne foi”* (vrij vertaald: de algemene rechtsbeginselen van de kennelijke beoordelingsfout, de rechtszekerheid, de voorzichtigheid, de voorzorg, grondigheid en de plicht tot procedurele samenwerking, de proportionaliteit en de goede trouw).

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

« 1. Quant à la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes généraux de droit tirés de l’erreur manifeste d’appréciation, de l’obligation d’agir de manière raisonnable et de l’insuffisance de motif légalement admissible, des principes de bonne administration, de proportionnalité, de bonne foi, d’une saine gestion administrative et du devoir de minutie.

Les décisions attaquées violent les articles cités au moyen en que le Conseil du Contentieux de Contentieux a, à maintes reprises jugé que le principe général de bonne administration, l’article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs imposent à l’auteur de la mesure d’éloignement de tenir compte de toutes les circonstances de la cause avant de prendre la mesure ;

ATTENDU QUE la partie requérante se prévaut de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l’obligation de motivation, du devoir de soin, principe général selon lequel l’autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération l’ensemble des éléments pertinents de la cause ;

Que la motivation « doit être suffisante, c’est-à-dire complète, précise et non équivoque » (M. HANOTIAU, Le Conseil d’Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à l’administration- Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Liège, Editions du Jeune Barreau de Bruxelles ;

Que de surcroit, une « motivation formelle adéquate requiert un rapport de proportionnalité entre l’importance et la motivation de la décision ; cette motivation doit être plus détaillée lorsque l’autorité administrative dispose d’un large pouvoir d’appréciation » (Ibid., p.188. En ce sens également, Cass., 15 février 1999, p.205.) ;

Que dans les circonstances de l’espèce, l’administration est en défaut d’avoir satisfait au prescrit de l’article 3 en ce que sa motivation ne justifie pas d’un caractère adéquat et proportionnel en ce qu’elle est prise en violation des droits fondamentaux de l’homme auxquels aucune dérogation n’est possible en vertu de l’article 15, alinéa 2, de la CEDH ;

Alors que, tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler. La partie requérante rappelle. Dans un Etat de droit, ce principe est

d'application absolue, indépendamment de toute norme (telle la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs) qui imposerait ou non des exigences formelles supplémentaires.

Que ces actes administratifs contestés comportent une erreur manifeste d'appréciation des faits tel qu'il ressort du dossier administratif en ce que :

Qu'en termes de motivation, la partie adverse allègue que la requérante ne peut expliquer précisément ce qu'elle vient visiter exactement, que sa réservation d'hôtel semble avoir été annulée, qu'elle ne peut citer le site touristique, elle ne peut démontrer qu'elle respectera la durée de séjour autorisée, elle ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants pour la durée et la forme du séjour, l'intention de séjourner du 20.03.2025 au 17.04.2025, est en possession de 1000 euros. Cela est insuffisant compte tenu des montants indicatifs applicables pour la Belgique de 95 EUR par jour et par personne pour les séjours hôteliers

Que la requérante conteste ces motifs et les qualifie des stéréotypés et inadmissibles. Elle renvoie à la motivation contestée dont il ressort qu'elle avait déclaré qu'elle vient en Belgique : « pour visiter « notre ville », visiter des musées et faire du shopping ». Qu'elle avait bien précisé lors de son interrogatoire par la police de frontière qu'elle vient en voyage touristique pour visiter la ville, des musées de Tam et faire du shopping. Elle avait également exposé vouloir visiter les grandes boules de Bruxelles (l'Atomium) et le musée de Tram, (TramMuseum).

Que personne n'ignore que le tourisme à travers les musées et les monuments historiques et ou sites touristiques connus ou non connus peut être superficiel, avec un guide en main ou sans guide. Force est de constater que la requérante avait fourni une explication plausible quant aux sites touristiques à visiter en Belgique. Elle reste sans comprendre pour quelle raison la partie adverse motive qu'elle ne connaît pas les sites touristiques à visiter.

Que la requérante rappelle la définition du mot tourisme qui selon le dictionnaire Larousse, s'avère être l'activité d'une personne qui voyage pour son agrément (son plaisir), visite une région, un pays, un continent autre que le sien, afin de satisfaire sa curiosité, son goût de l'aventure et de la découverte, son désir d'enrichir son expérience et sa culture.

Que selon la doctrine, le tourisme se distingue du voyage en ce qu'il implique dans le fait du voyageur, d'une part le choix délibéré du but et d'autre part le souci de satisfaire son agrément (JOCARD, Tour. et action État, 1966, p. 13).

Selon le site de l'OCDE, Le « tourisme » comprend les activités déployées par les personnes au cours de leurs voyages et de leurs séjours dans les lieux situés en dehors de leur environnement habituel pour une période consécutive qui ne dépasse pas une année, à des fins de loisirs, pour affaires et autres motifs non liés à l'exercice d'une activité rémunérée dans le lieu visité ». Qu'au vu de ce qui précède, le voyage touristique n'exclut pas les improvisations. La requérante n'est pas tenue de mémoriser par coeur tous les lieux à visiter. Une fois sur le territoire belge, il lui sera également loisible d'être renseigné par l'hôtel où elle sera logée, sur les différents autres sites touristiques belges intéressants. Ce qui n'exclut pas des imprévus. Par conséquent, il y a lieu de qualifier la motivation de la décision attaquée d'absurde.

Quant à la prétendue annulation de sa réservation d'hôtel, la requérante allègue un malentendu dans la mesure où, il ressort de l'entretien téléphonique avec l'hôtel situé à 1000 Bruxelles, Marché aux herbes qu'en date du 22/03/2025 que, sa réversion de l'hôtel était toujours valable au moment de l'adoption de la décision contestée. Il ne suffit que la partie adverse allègue l'annulation de sa réservation d'hôtel mais plutôt d'en démontrer concrètement la preuve, vu que sa motivation diffère des informations recueillies de l'hôtel par l'entremise de l'agence de voyage ayant organisé cette réservation.

Qu'il y a lieu de retenir une motivation ambiguë, voire, incomplète.

Quant à l'argument selon laquelle la requérante n'est qu'en possession de 1000 euros en espèces et ne serait pas en possession d'une carte bancaire, la requérante dénonce une rétention d'information par l'administration, vu qu'en aucun moment (tant lors du dépôt de la demande de visa qu'à la délivrance de son visa), l'administration belge à savoir l'Ambassade, ne lui avait renseigné sur le montant indicatifs de 95 EUR de séjours hôteliers par jour et par personne, applicables concernant le séjour touristique en Belgique.

Qu'il s'avère que l'administration belge n'avait pas mis à sa disposition les informations utiles concernant son séjour touristique en Belgique. Qu'il y a lieu de retenir le défaut du principe général de droit de bonne administration et de collaboration procédurale. Toutefois, elle se réserve le droit de faire venir du pays de provenance par Western ou RIA, les sommes supplémentaires vu qu'elle a largement des réserves dans son compte bancaire.

Quant à la crainte de la fuite, il ressort du dossier administratif que la partie requérante a des attaches familiales et professionnelles au Mali. Il est noté dans son dossier administration l'existence d'une autorisation maritale pour son séjour à l'étranger et des relevés bancaires relatifs à ses revenus professionnels. Ce qui sous-entend qu'elle a une vie conjugale et professionnelle au pays de provenance. Ceci anéantit les doutes infondés de la partie adverse qu'elle n'apporte aucune preuve allant dans le sens contraire qui pourrait "réellement" et "au-delà de tout doute raisonnable" pouvant confirmer ses doutes qui par ailleurs s'avèrent non fondés dans la mesure où, la partie requérante n'a nullement manifesté une quelconque intention de vouloir se maintenir en Belgique.

Qu'il y a lieu de retenir que la réservation de l'hôtel a fini par être annulée du fait que la requérante est détenue et n'a pas pu se présenter à son hôtel. Cependant, elle a pu obtenir une nouvelle réservation d'hôtel dont les nuitées sont payées. En d'autres termes, sa réservation d'hôtel a été réactivée et qu'elle a payé pour la totalité de jours réservés et compte regagner son pays une fois le but de son voyage est atteint, à savoir un séjour touristique.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi. En agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir. Il résulte de ce qui précède que la détention de la requérante est illégale.

Qu'il résulte de ce qui précède que la partie adverse a commis une violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration en ce compris l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, du défaut de motivation adéquate et l'erreur manifeste d'appréciation.

Que la partie requérante rappelle que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs.

Par conséquent, il y a lieu de retenir le défaut de la motivation formelle des décisions attaquée. Qu'il y a lieu de retenir dans le chef de la partie adverse, à titre subsidiaire, la violation des principes de bonne administration et de prudence.

2. Quant à la violation de la violation des articles 3 de la CEDH et 14, 21 et 32 du règlement CE n°810/20092 :

Les décisions attaquées violent les articles cités au moyen en ce que la requérante a obtenu son visa en bonne et due forme.

Que dans la pratique le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé : « Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Qu'en l'espèce, il ne ressort ni des déclarations propres de la requérante, ni de ses intentions, un quelconque risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres. En d'autres termes, l'intention de se maintenir dans Schengen ou la volonté de ne pas quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa n'est pas démontrée. Le refus d'accès au territoire belge est lors abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans la décision querellée, qui par ailleurs, s'avèrent non pertinentes.

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

3.3.1. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet oplegt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618) De Raad merkt op dat elke concrete uiteenzetting omtrent de wijze waarop de artikelen 3 en 13 van het EVRM

werden geschonden ontbreekt. Deze middelonderdelen zijn derhalve, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

3.3.2. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekster wordt teruggedreven omdat zij niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven en omdat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of transitland. Verweerder heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die hem ertoe brachten tot dit besluit te komen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

3.3.3. Waar verzoekster aanvoert dat de feiten die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing tot teruggedrijving niet deugdelijk zijn en een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.5. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° (...);

2° (...);

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven”

3.3.6. Voorts bepalen artikel 3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet het volgende: *“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken. De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”*

Hieruit blijkt dat aan een derdelander die visumplichtig is, ook al is deze houder van een geldig visum bij aankomst aan de grensdoorlaatpost, zoals de verzoekster die de Malinese nationaliteit heeft, de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd indien deze het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet kan staven, alsook wanneer deze niet over voldoende middelen van bestaan beschikt (of wettelijk kan verwerven) voor de duur van het voorgenomen verblijf en de terugreis. De enkele omstandigheid dat verzoekster in het bezit is van een geldig visum, doet dan ook geen afbreuk aan de mogelijkheid van verweerder om over te gaan tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, op grond

van de daarin vervatte motieven. Het betoog in het verzoekschrift, waar verzoekster verwijst naar de artikelen 14, 21 en 32 van de Visumcode, doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.3.7. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing tot terugdrijving aldus twee motieven zijn opgenomen en dat het gegeven dat één van deze motieven kaduuk zou zijn niet toelaat te besluiten dat deze beslissing dient te worden geschorst. Tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving kan slechts worden besloten indien geen van de aangegeven motieven deugdelijk is.

3.3.8. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen dat de verzoekster haar reismotieven en verblijfsomstandigheden niet heeft gestaafd en dat zij ook niet over de nodige financiële middelen beschikt, steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Met name blijkt uit het verslag van de grenspolitie (zie administratief dossier, grensverslag d.d. 20 maart 2025) dat de verzoekster op 20 maart 2025 om 19u30 werd geïntercepteerd aan de grensdoorlaatpost van de luchthaven van Zaventem. Hierbij werd vastgesteld dat de verzoekster in het bezit was van een Malinees paspoort en een door Nederland verstrekt Schengenvisum type C. Verzoekster werd vervolgens op de luchthaven gehoord door de bevoegde politiediensten die hieromtrent de volgende vaststellingen deden: *“Betrokkene is aankomende passagier vanuit Casablanca (CMN) met vlucht AT832. Ze biedt zich aan bij de grenscontrole niveau aankomst en identificeert zich aan de hand van haar paspoort van Mali. In dit paspoort kleeft een Schengenvisum van Nederland, type C geldig voor 15 dagen. Tijdens de grenscontrole geeft betrokkene een onduidelijk reismotief. Ze verklaart naar België te komen om onze stad te bezoeken. Ze kan echter niet specificeren wat ze juist komt bezoeken. Ze verklaart musea online gezien te hebben, maar kan geen enkele benoemen, en ze zegt wat te willen shoppen. Betrokkene toont eveneens een hotelreservatie, maar na controle online stellen wij vast dat deze geannuleerd is. Ten burele maakt ze een nieuwe reservatie, omdat de initiële pas vanaf morgen geldig was, maar deze dient ze ter plaatse te betalen. Maar wanneer wij zeggen dat haar originele reservatie geannuleerd is, verklaart zij dat dit onmogelijk is. Betrokkene verklaart niemand te kennen in België of in onze buurlanden. Wanneer wij zeggen dat haar terugkeer voorzien is na de 15 dagen dat haar visum geldig is, maakt ze een nieuwe reservatie voor een terugkeer op 30/03/2025”. Betrokkene heeft €1000 cash mee en geen kredietkaarten.”*

3.3.9. Wat betreft het motief dat verzoekster haar reismotieven en verblijfsomstandigheden niet heeft gestaafd, verschaft verzoekster een definitie van “toerisme” en omschrijft zij de eigenschappen hiervan. Zij betoogt dat er sprake moet kunnen zijn van spontaniteit in een toeristisch bezoek en dat zij niet alle plaatsen en bezienswaardigheden uit het hoofd moet leren. Er dient echter te worden aangestipt dat het niet onredelijk is van de gemachtigde van de minister om te verwachten dat een derdelander die voor het eerst in het Schengengebied toekomt vanuit Mali met het oog op een toeristisch verblijf haar reisplannen nader kan toelichten. De Raad stelt, tezamen met verweerder in zijn nota, vast dat verzoeksters betoog dat zij verklaarde het Atomium en het Trammuseum te willen bezoeken, geen weerslag vindt in het verslag van de politiediensten. Zij stelde louter “onze stad” te willen bezoeken en te willen shoppen, evenals dat zij online musea opzocht, doch waarvan zij geen enkele kon benoemen. Verzoekster bleek dus niet bij machte om op overtuigende wijze haar toeristisch reismotief toe te lichten. Wat betreft de annulering van de hotelreservering, betoogt verzoekster dat dit berust op een misverstand en dat verweerder ook niet het bewijs bijbrengt dat haar hotelreservatie is geannuleerd. Dienaangaande stelt verweerder in de nota met opmerkingen terecht dat zij hiermee voorbijgaat aan het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat *“de grenspolitie, als bijlage aan het grensverslag, een kopie van de annulering heeft gevoegd, evenals de reservering die verzoekster ten burele van de grenspolitie maakte”*. Verzoeksters originele hotelreservatie werd aldus wel degelijk geannuleerd en de door verzoekster op het politiebureau geboekte hotelreservatie – die ook maar ten belope van vier dagen geldt, met name tot 24 maart 2025 – werd niet betaald. Verzoekster gaat niet in op het motief in de bestreden beslissing dat haar initieel terugkeerticket de toegestane verblijfsdatum van het Schengen-visum overschrijdt.

3.3.10. Wat betreft het motief dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, herhaalt de Raad dat in bestreden beslissing tot terugdrijving twee motieven zijn opgenomen en dat het gegeven dat één van deze motieven kaduuk zou zijn niet toelaat te besluiten dat deze beslissing dient te worden geschorst. Dit motief in de bestreden beslissing is dan ook overtoollig, gelet op de vaststelling dat verzoekster de onredelijkheid of incorrectheid van het motief inzake haar reismotieven en verblijfsomstandigheden *prima facie* niet heeft aangetoond. Alleszins dringt de vaststelling op dat verzoekster niet ontkent dat zij, bij de grenscontrole, niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van haar verblijf. Het louter bloot betoog van verzoekster dat zij geen kennis had van de noodzaak om meer bestaansmiddelen mee te nemen, doet hieraan geen afbreuk. Waar zij stelt dat zij meer geld kan overmaken via Western of RIA, aangezien zij over voldoende financiële middelen beschikt, wijst de Raad erop dat zij hiervan – blijkens het verslag van het gehoor door de politiediensten – geen gewag heeft gemaakt. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift bankafschriften toe, waarmee zij haar financiële reserve wenst aan te tonen, doch de Raad moet vaststellen dat het gaat om een afschrift van de periode van 1 november 2024 tot en met 27 januari 2025, zodat dit ook geenszins een actueel overzicht van haar financiële draagkracht biedt.

3.3.11. Dat verzoekster nog zou beschikken over familiale en professionele banden in haar herkomstland, heeft als dusdanig geen uitstaans met de motieven in de bestreden beslissing. Deze omstandigheid – die zij tracht aan te tonen met de stukken gevoegd aan haar verzoekschrift – doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid of redelijkheid van de bestreden beslissing.

3.3.12. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.14. Ook tot een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond van verzoeksters toelichting niet worden besloten.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

N. DENIES